

med Udlandet, hvorledes vilde det nuværende Ministerium saa kunne vente, at der findes Tillid til eller Tro paa, at de Erklæringer, man faar, er et tro Spejlbillede af de virkelige Forhold? Jeg tvivler ikke om, at Ministeriet under en saadan Situation vil afgive korrekte Erklæringer, men hvad jeg tvivler om, er, at saadanne Erklæringer, efter hvad der er foregaaet, vil kunne mødes med den Tillid, som en alvorlig eller kritisk Situation kræver.

Det konservative Folkeparti slutter sig til den Opfattelse, at det under den givne Situation ikke vil være rigtigt at vedtage Forslaget til Beslutning, som det foreligger, men at Afgørelsen af denne Sag bør udskydes, til en Rigsdag, valgt efter den nye Grundlov, kan tage Spørgsmaalet op til selvstændig og uhildet Afgørelse.

Finansministeren (Brandes): Egentlig vedrører dette Forslag til Rigsdagsbeslutning ikke mig som Finansminister. Det er ikke Hensyn, der falder ind under det Ministerium, som jeg har den Ære at staa i Spidsen for, der har været afgørende for Regeringens Betragtning og Ledelse af Forhandlingerne om denne Sag. Det er internationale, politiske Hensyn, saadanne, som hører ind under Udenrigsministerens specielle Ressort og Konseilspræsidiat. Det har ikke været Hensynet til Øernes Styrelse, heller ikke, og allermindst kan jeg sige, Hensynet til finansielle Forhold, der har været vejledende og bestemmende for Regeringens Afgørelse. Jeg vil straks afvise den Paastand, at finansielle Hensyn skulde have været af nogen indgribende og væsentlig Betydning. Det er ikke saa underligt, at dette er blevet ført frem; thi alle ved jo, at den danske Stat trænger til de Midler, der kan skaffes til Veje. Og naturligvis vil man, naar der er Tale om et stort Beløb, let kunne tro, at dette har været et afgørende Hensyn. Men jeg er af den Mening, at hvis den danske Stat skulde trænge til saa stort et Beløb, som der her er paa Tale, vilde det være muligt at skaffe det ved at henvende sig til det danske Pengemarked, saaledes som tidligere er sket. Jeg tror slet ikke, at det er uden Vanskelighed at klare den finansielle Situation, saaledes som den kan komme til at foreligge i de Aar, der kommer — ingen af os ved jo, hvor længe den nuværende Verdenskrig vil vare —, men paa den anden Side vil jeg, ikke mindst paa Grund af de Ytringer, der er faldet her i Dag, dels fra det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), der sagde,

at Penge er ikke alt, hvad jeg ganske slutter mig til, og dels fra den sidste ærede Taler (Foss), sige, at Forholdet har ingenlunde været det, at Regeringen stod saaledes, at den paa den ene Side havde Øerne og paa den anden Side saa mange Millioner i Guld, og saa afvejede disse Hensyn imod hinanden og erklærede sig for Guldet. Det vilde hverken have været værdigt for Danmark eller Regeringen, og det er heller ikke sket. Nej, naar Regeringen har givet efter for et Ønske, der har været fremsat med Iver fra de Forenede Staters Side, har det været af politiske Grunde. Som Udenrigsministeren har oplyst, forelaa der et Forslag om Forhandling for det nuværende Ministerium i 1913, straks efter Ministeriets Tiltræden. Vi afviste dette Forslag og afviste det med saadan Begrundelse, som just i Øjeblikket er fremført af dem, der er Modstandere af en Afstaaelse af Øerne, Hensynet til, at det danske Flag ikke skulde stryges, hvis det ikke var fornødent, og et Hensyn til, at der var en Mulighed for Opgang i Øernes Betydning, i Øernes Handel, Øernes Drift. Vi afviste altsaa Forhandlingen. Naar man derfor i saa høj Grad vil lægge os en overdreven, hvad man kalder, Salgslyst til Last, vil jeg hævde, at en saadan har der ikke været hos os, ingenlunde, det kan vi sige med Sikkerhed. Men 1915 var ikke 1913 ligt. Det er vel ikke noget Under, at Sagen maatte stille sig anderledes, og der er vel heller ikke nogen i denne Sal, der ikke er klar derover. Da Ønsket atter mødte os i 1915, den Gang Verdenskrigen allerede havde været et Aar, og vi var inde paa det næste, kom det ogsaa anderledes begrundet til os fra Amerikas Side. Det kom ikke begrundet saaledes, som det tidligere havde været ved de to foregaaende Forhandlinger om Øernes Afstaaelse. Det kom ikke til os begrundet saaledes, som om Erhvervelsen skulde være, hvad jeg kunde kalde, en Afrunding af Amerikas Territorium, et Ønske om at knytte amerikansk Land til de amerikanske Fristater. Det var ikke det, som man kunde kalde det geopolitiske Hensyn, der var det afgørende, saaledes som tidligere. Jeg tør maaske i denne Sammenhæng minde om, at der er noget, der hedder Monroe-Doktrinen. Den er fremsat for mange Aar siden og gaar ud paa, at amerikansk Jord kan ikke tilfalde en europæisk Magt, naar den frigøres fra anden Besiddelsesret. Jeg tror, at det er af nogen Vigtighed at minde herom, ogsaa af Hensyn til, hvad der fremkom fra det